
ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

4 / 2014

Milí řečkovičtí farníci, bratři a sestry v Kristu.

Stejně jako loni, jsme i letos vyrazili s několika mladými z farnosti na pouť do Taizé. Poutě do místa, které má zvláštní přitažlivé kouzlo. Všichni dobře znáte písně, které se v Taizé tvoří a zpívají a jistě můžete potvrdit, že dokážou „chytit za srdce“. Pobyt v Taizé je pro každého, kdo tam přijede, příležitostí k týdennímu duchovnímu cvičení. Třikrát denně se všichni schází s bratry v kostele ke společné modlitbě, je přednáška vysvětlující nějaký biblický úryvek a pak je diskuze o tomto textu v malých skupinkách.

Chtěl bych se s vámi podělit alespoň s jednou věcí, kterou jsem měl možnost si v Taizé letos více uvědomit. V kostele jsme si našli místo, které bylo před krásnou ikonou „Ježíš a přítel“ a při každé modlitbě jsme na tomto místě sedávali. Ikony

jsou obrazy, které mají za úkol vést člověka na cestě k Bohu. Na zmiňované ikoně vidíme Ježíše - zachránce, kterého můžeme rozpoznat podle kříže ve svatozáří. V levé ruce drží evangeliář a svou pravou ruku pokládá láskyplně na ramena svého přítele. Ježíšův přítel na ikoně je svatý opat Menas, skutečná historická postava. Byl vojákem a později se stal opatem v klášteře Bawit v Egyptě. Zemřel jako mučedník. Jméno opata Menase je na ikoně napsáno dvakrát - jednou

na pozadí nebe a podruhé na pozadí země. Autor ikony tím chtěl vyjádřit, že Menas byl doma jak ve světě, tak i v nebi. Svou pravou rukou ukazuje svatý Menas na Ježíše, jakoby chtěl vyjádřit: to je ten, který mi kryje záda. Motiv ikony namaloval její autor s velkou pravděpodobností podle zobrazení egyptského boha smrti Anubise, který jako průvodce po smrti pokládá svoji pravou ruku na ramena zesnulých. Podobně jako Anubis pokládá Ježíš ruku na ramena svého přítele, aby šel po cestě spolu s ním, avšak ne ke smrti, ale naopak k životu. Tato ikona je srdcem evangelia, znázorňuje Kristova slova: "Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce." (Jan 15, 15).

Při modlitbě před touto ikonou jsem si uvědomoval, jak je důležité pro naši víru poznávat Ježíše, jako přítele. Jako toho, který s námi kráčí po všech cestách, který má ruku na našich ramenou, aby nás ochraňoval. Obracujeme se takto k Němu a žijeme s Ním přátelství, které nabízí.

Váš otec Jan

Život ve farnosti

12.10. Výročí posvěcení kostela

odpoledne program na „Orláku“

19.10. Misijní neděle

po mších sv. Misijní jarmark a Misijní koláč

26.10. *končí letní čas (posun o hodinu zpět)*

1.11. Slavnost Všech svatých

mše sv. v 8.00 a v 10.00 hod.

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

mše sv. v 7.15, 8.30 a v 10 hodin.
V 15 hodin bude v kostele pobožnost za zemřelé a potom společná modlitba na hřbitově.

3.11. Adorační den farnosti

celodenní výstav NSO od 9 hodin, zakončení společnou adorací a svátostným požehnáním od 17.30 hod. a mší svatou v 18 hodin.

23.11. Slavnost Ježíše Krista Krále

30.11. První neděle adventní

při každé mši sv. budou žehnány adventní věnce

Mše svaté za nemocné

- 18. října, 17. listopadu

Mše svaté za zemřelé

- 25. října, 29. listopadu

Mše svaté na úmysly dárců

- 8. října, 7. listopadu

V uvedené dny bude na stolku s obětními dary připraven košík, do něhož můžete vložit na lístku svůj úmysl.

Modlitba růžence

V říjnu se budeme společně modlit růžencem přede mší svatou ve čtvrtek, v pátek, v sobotu a v neděli (před první mší). Ve středu se děti budou modlit desátek po mši svaté.

Pouť farnosti na Vranov

Tradiční farní pouť na Vranov se uskuteční 4. října, vychází se v 13.30 od kapličky v Ořešíně. Mše svatá začne po příchodu do poutního místa cca v 16.30 hodin.

Noc na faře

Již tradiční akce pro děti se uskuteční 10. října. Bližší informace budou v ohláškách.

Pouť farnosti „Za betlémem“

Podzimní farní pouť se koná 18. října, odjezd bude v 8 hodin od kostela. Cílem je inspirace a dodání chuti a odvahy k výrobě vlastního betléma. Během pouti navštívíme Žďár nad Sázavou a Třešť.

Adventní duchovní obnova

Adventní obnova se uskuteční v sobotu 29. listopadu a povede ji P. Karel Satoria.

Spolčo mládeže

Všechny mladé (cca od 15 do 25 let) zveme na společná setkání na faře a někdy i mimo faru, a to **každý čtvrtek od 19 hodin**.

Vítání jsou všichni pravidelní i občasní návštěvníci!

A co nás čeká? Každý týden něco jiného, ať se máme na co těšit a může si vybrat každý. Jednou to bude adorace v kostele, podruhé katecheze na zajímavé téma - samozřejmě s diskuzí, jindy nějaká společná aktivita - např. výlet, společná práce pro druhé nebo se můžeme podívat na nějaký dobrý film. Zaměření každého spolča se dozvíte v nedělních ohláškách.

Zveme na první setkání, které se uskuteční ve čtvrtek 2. října.

Na setkání se těší otec Jan, sestry Mária a Lucie

Recitál Slávka Klecandra

V pátek 21.11. po večerní mši svaté se v kostele uskuteční recitál zpěváka skupiny OBOROH Slávka Klecandra.

Probíhá...

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 9. 10. a 13. 11. po mši svatě.

Adorace se zpěvy z Taizé

- v sobotu 18. 10. a 15. 11., začátek vždy ve 20.00.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 23. 10. a 20. 11., vždy po mši svatě.

Večery chval

- každou 1. sobotu v měsíci od 20 hodin.

Řečkovické posvícení

Neděle 12. října 2014

v 10.00 Mše v kostele sv. Vavřince

**Program v orelském areálu na ulici
Medlánecká za gymnáziem:**

- od 14.00 Soutěže pro děti
Skákací hrad
Rukodělné dílničky
- od 15.00 Hraje Cimbálová muzika Kyničan
Během odpoledne vystoupí krojovani

Srdečně zvou:

Orel jednota Brno Řečkovice
ve spolupráci s farností
a místní organizací KDU-ČSL

V areálu bude připraveno bohaté občerstvení,
posezení u vína

Přijďte si s celou rodinou zasoutěžit
a strávit příjemné odpoledne

Vstup zdarma

Pozvánka na farní taneční

Začínáme 10.10. v tělocvičně ZŠ na Horáckém náměstí, vchod zprava ze zadu.

Celkem bude 10 po sobě jdoucích pátků vždy od 19:00 do 20:30 hod.

Cena je 1200 Kč / 1 taneční pár.

Budeme se setkávat s tancechtivými farníky od sv. Tomáše i ze Židenic.

Přihlásit se můžete u Kamily Schmidtové, a to osobně, SMS na číslo 777 89 86 83 anebo e-mailem: kamila.sch@volny.cz.

Těší se na vás Martin (lektor ze Starletu) se svou taneční partnerkou a farní taneční přátelé ☺.

Kamila

Představujeme...

Koncem prázdnin se v naší farnosti objevila nová kněžská tvář. Je to o. Jindřich Kotvrda, který zahájil své působení v Řečkovících. Následující řádky přinášejí jeho stručné představení.

Životní cesta otce Jindřicha

Jmenuji se Jindřich Kotvrda, pocházím z Kovalovic (farnost Pozořice). Ve čtyřech letech jsme se s rodiči odstěhovali do Slavkova u Brna, kde jsem vyrůstal a chodil do základní školy.

V Brně jsem absolvoval čtyřletý učební obor s maturitou „mechanik silnoproudých zařízení“ a počítal se studiem elektrotechnické fakulty v Brně. V 17 letech jsem zvláštním způsobem zažil dotek Boží lásky a to mě motivovalo k rozhodnutí pro službu kněze.

Studoval jsem Teologickou fakultu v Litoměřicích a v semináři jsem se připravoval ke kněžství. Po druhém ročníku jsem musel díky tehdejšímu komunistickému systému přerušit studium a vykonat dvouletou základní vojenskou službu. Na kněze jsem byl vysvěcen po ukončení studia v roce 1988 v Brně. Po svěcení jsem nastoupil jako farní vikář (kaplan) v Brně – Králově Poli. Následoval jeden rok služby na týmové faře v Loděnicích u Moravského Krumlova se službou v okolních vesnicích Olbramovice a Vedrovice. V roce 1991 jsem byl přeložen do Drnovic u Vyškova, kde jsem sloužil po dobu dvou let také ve farnostech Luleč a Račice.

Na základě žádosti tamějších Čechů o kněze jsem byl poslán do australského města Sydney.

V této krásné zemi jsem strávil dva roky. Kromě práce s Čechy v Austrálii jsem se mohl věnovat studiu pastorální teologie.

Následovaly tři roky v americkém New Yorku, kde jsem se opět věnoval službě Če-

chům a Slovákům, kteří odešli do USA. Bydlel jsem v americké farnosti nedaleko města, kde jsem vypomáhal ve farní pastoraci a také jsem se věnoval studiu duchovního doprovázení na Fordham University v Bronxu NY.

Po ukončení tříletého pobytu v New Yorku jsem v roce 1999 byl poslán svým biskupem, abych se ujal funkce spirituála v Teologickém konviktu. Tradičním úkolem spirituála v seminářích je duchovní formace studentů, být k dispozici ke svátosti smíření a soukromým rozhovorům, dávat podněty k meditaci, předstát slavení liturgie atd... V Teologickém konviktu k tomu přistupuje také vyučování předmětů Život z víry, Lectio Divina (čtení a modlitba pramenící Písma), a Angličtina.

Při přesunu Teologického konviktu z Litoměřic do Olomouce jsem byl poslán do římské koleje Nepomucenum, kde jsem dva roky byl spirituálem pro české bohoslovce. Začal jsem také studovat psychologii na Gregoriánské univerzitě. Studium bylo spojené s výcvikem v psychodynamické psychoterapii postavené na křesťanském pohledu na člověka, především kněží a řeholníků, nebo těch, kdo se k zasvěcení připravují. Poslední rok studia byl praktikum psychoterapie a supervize pod vedením tamějších vyučujících. Ukončil jsem v roce 2007 a vrátil se do České republiky.

V roce 2007 jsem byl ustanoven farářem ve farnosti Brno - Komín a také k psychologické pomoci těm, kdo potřebují asistenci v oblasti psychologie napojené na křesťanský pohled na člověka. Od roku 1991, kdy u nás vzniklo, hodně čerpám ze spirituality hnutí Víra a světlo (založeno v roce 1971 Jeanem Vanierem a Marie Helene Matthieu), které sdružuje lidi s mentálními postižením, jejich rodiče a přátele.

Od letošního roku jsem byl ustanoven administrátorem ve farnosti Lipůvka a farním vikářem (kaplanem) v Brně – Řečkovících. Doufám, že mně tato nová ustanovení lépe umožní vykonávat psychotherapeutickou praxi pro kněze, řeholníky a angažované laiky.

Těším se na spolupráci s vámi.

o. Jindřich Kotvrda

Už víte, koho pozvete na příští kurz Alfa?

Koncem zimy v našem kostele mnohokrát zaznělo, že budou probíhat kurzy Alfa a abychom pozvali ty, které by to mohlo zajímat. Přiznám se, že jsem to poslouchala jedním uchem a druhým pouštěla ven. Vzhledem k tomu, že manžel absolvoval kurz Alfa na podzim, tak až na jeho otázku: "Tak koho bychom tam mohli pozvat?" jsem se konečně zamyslela.

Najednou jsem si vzpomněla na spoustu lidí z našeho okolí, kteří se o víře třeba jen zmínili. A tak jsem je začala zvát. Většinou se však zeptali: "A budeš tam taky?". Protože jsem to neměla v plánu, k mému zklamání se nikdo nepřihlásil! Když jsem se o tom zmínila otci Janovi, řekl rozhodně: "No, tak pojď taky!". Svůj důvod, že přece nenechám tolik večerů manželovi na krku 4 děti, jsem rázem přehodnotila.

Doma jsme to probrali a já jsem se přihlásila a znovu pozvala právě ty kamarádky, za které se už delší čas modlím, že tam budu chodit taky. K mému údivu se přihlásily všechny! Prožili jsme pak na Alfě společně mnoho úžasných večerů. Díky za ně Bohu, otci Janovi i všem organizátorům.

Proto bych chtěla povzbudit všechny naše farníky. Modlete se za své nevěřící přátele a známé, a jestli se bude Alfa ještě znovu opakovat, nezapomeňte je osobně pozvat a bude-li to třeba, přihlaste se s nimi. Nelitujte času. Mou absencí doma naše rodina rozhodně neutrpěla, ale naopak získala díky mému prohloubení víry na Alfě a především díky darům Ducha Svatého, které jsem obdržela na víkendovém setkání Alfy o Duchu Svatém.

Myslím, že když se všichni porozhlédneme kolem sebe, nemůže se stát, že by se příští kurz Alfa nenaplnil ☺.

JH

Příprava na manželství

Když se připravujeme na budoucí povolání, chodíme do školy, nebo absolvujeme rekvalifikační kurs. Když chceme řídit auto, udě-

láme si autoškolu. A co manželství? Je vůbec potřeba se na něco takového připravovat? Není to jen o tom, jak si ti dva sednou? A není pozdě, zjistit to až po svatbě?

Když jsme s manželem začali uvažovat, že spojíme své životy v jeden, shodou okolností jsme se dozvěděli, že bude brzy začínat příprava na manželství pod vedením manželského páru, který prošel příslušným školením. A hned jsme se přihlásili. Musím říct, že to byla ta nejlepší investice, jakou jsme pro naše manželství mohli udělat. Jistě, že se nedá připravit na vše, co život přinese, ale mnoho věcí jsme si mohli vyjasnit a probrat dřív, než bude pozdě. Ještě teď po několika letech manželství si kolikrát vzpomeneme, co že jsme tenkrát probírali.

Proto bych chtěla doporučit mladým párům, které začínají uvažovat o přijetí svátosti manželství, dobře se na to připravte. Nemyslím přípravu na svatbu, tedy vybírání šatů a sepisování seznamu hostů, myslím přípravu na manželství. Na to, co svatbou teprve začíná. Je lhotejné, zda zvolíte tradiční přípravu s knězem, setkávání se zkušeným manželským párem, nebo přípravu v centru pro rodinu. A přemýšlejte o tom včas.

Verča a Jenda

Snoubenecká příprava v rodině

V naší farnosti již několik let nabízíme přípravu na manželství v rodině. Není to ani studium, nejsou to ani přednášky. Jde o společné setkávání několika párů. Většinou nejsou nijak formálně zasnoubeni, prostě spolu vážně chodí a smějují do manželství.

Hlavním cílem je, aby se snoubenci naučili spolu komunikovat (především na téma partnerských vztahů), seznámení s problematikou manželství z hlediska křesťana, pomoci snoubencům co nejužitečněji prožít období známosti, pomoci každému páru připravit se na manželství tak, aby vytvářelo prostor k obohacování a rozvoji osobností obou partnerů, prostor pro vzájemné sdílení se v lásce.

Jedná se přibližně o 8 setkání v rodině vedoucího manželského páru. Máte příležitost slyšet

názory a zkušenosti manželů a diskutovat s páry, které jsou v podobné životní situaci.

Témata, kterým se věnujeme:

Období známosti

Psychologie muže a ženy

Boží plán pro manželství

Intimní oblast manželství,

Společný život s Bohem

Praktický život rodiny a vztahy k okolnímu světu

Zamyšlení nad manželským slibem

Zájemci o tuto formu přípravy se mohou přihlásit u o. Jana nebo u manželů Handlarových do 15. 10. 2014.

Jana a Petr Handlarovi

Být Božím nástrojem

Tak znělo motto již čtvrté manželské duchovní obnovy v Krkonoších na Erlebachově boudě.

Chceme být opravdu Božím nástrojem? Jak žiji svůj manželský slib v každodenních starostech, trápeních a pokušeních? Jak žít život podle evangelia?

Na řadu podobných otázek jsme se snažili společně s 11 manželskými páry z naší farnosti odpovědět v krásném prostředí hor, jejichž majestátnost přímo hmatatelně svědčila o Boží všemohoucnosti a kráse stvoření. A vši té nádehe vévodila prostá kaplička zasvěcená sv. Františku z Assisi, kterou nechali zdejší majitelé hotelu postavit pro potěchu poutníků. Bohoslužby či adorace vedené otcem Janem byly v této malé kamenné kapličce obdarující.

A jak vypadala naše denní náplň? Ráno, po výborné snídani, následovala četba z Písma, společné rozjímání nad ním a krátká přednáška otce Jana s několika otázkami k zamyšlení na závěr. V soukromí jsme pak postupně přemýšleli nad vztahem k sobě samým, znovu se učili vnímat hloubku manželského slibu, rozjímali nad vztahem mezi manželi, k Bohu a lidem kolem nás. Naše společné manželské sdílení nerušily ani naše ratolesti, které ochotně hlídali šikovní a

obětaví mladí lidé z naší farnosti. Manželé Smejkalovi, kteří si náročnou úlohu organizace obnovy vložili na svá bedra, mysleli opravdu na vše. Zpravidla ještě před obědem jsme všechny naše životní otázky, díky či prosby mohli odevzdat na společné mši. Po obědě následovaly rodinné výlety půvabnou přírodou Krkonoš, večer jsme se znovu sešli sdělit si ve skupinkách podstatné myšlenky, které vplynuly z manželských rozhovorů.

A co dodat na závěr?

Během této duchovní obnovy začala sílit touha po chválách Našeho Pána, Ježíše Krista. Večer před odjezdem, po svědectví blízkosti s Hospodinem, jsme spontánně vzdali společně Pánu chválu zpěvem a modlitbou. Radost, pokoj a jednota naplnily celou místnost. Přítomnost Ducha sv. byla téměř hmatatelná. Závěrečné požehnání otce Jana mělo velkou sílu a každý z nás měl možnost si plně uvědomit, že Bůh nás volá, abychom byli nástroji v Jeho rukou.

Ráno jsme domů odjížděli s poselstvím naděje na pokračování chval u nás ve farnosti, v Řečkovicích, na které bychom Vás s otcem Janem rádi každou první sobotu v měsíci ve 20.00 hod. pozvali.

„Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty nechť vyznávají Jeho jméno.“ (Žid.13,15)

D.P.

Kde je tvůj poklad

Tábor rodin byl skoro u konce. Na neděli zbyla v tábořišti jen hrstka statečných a tak jsme se rozhodli, že se na nedělní mši nebudeme střídat, ale že necháme tábor pár hodin bez obyvatel a pojedeme všichni dohromady do Červené Lhoty na devátou. Doklady, peníze, klíče a podobné cennosti vezmeme do auta. Něco zamkneme v táborové kuchyni. A zbytek věcí zůstane pár hodin bez dozoru.

V neděli ráno jsem na louce mezi stany řešila, co by mi vadilo, kdyby se ztratilo, a co tedy půjde pod zámek. Ručně psané zpěvníky z dětství? Ultra teplý spacák, dárek od manže-

la? Synova zánovní krosna? Omodlený breviář?

A mezi tím vším pobíháním a neklidem jako by mi svatý Pavel připomněl: ... Neboť kde je tvůj poklad, tam je i tvoje srdce. Rázem se z otázky úschovy věcí stala otázka, co je tím mým pokladem, kde a u čeho (a u koho) je moje srdce. Ani mne nepřekvapilo, když se o hodinu později v evangeliu té neděle Ježíš ptal Petra (a každého z nás): Za koho lidé pokládají Syna člověka? A za koho mne pokládáte vy?

Tato otázka v sobě skrývá touhu Ježíšova srdce. Jako by se nás ptal: Kým jsem pro tebe? Jsem tvým „pokladem“? Věříš v moji lásku a moje milosrdenství?

I další Ježíšovy otázky jsou zajímavé a naše odpovědi na ně by možná byly ještě zajímavější: Rozuměli jste tomu? Co chceš, abych pro tebe učinil? Za koho mne pokládáte vy? Miluješ mne? Miluješ mne více než tito?

-maš-

Farní tábor Hodov 2014

Letos se uskutečnil 2. ročník farního tábora. Měli jsme sraz na vlakovém nádraží v Řečkovicích, odkud byl odjezd vlakem do Křižanova. Dále jsme přestupovali na navazující spoj do Velkého Meziříčí, kde jsme počkali na vlak do Rudíkova. U nádraží nás na osedlaném koni uvítal náčelník Tatanka-Peta se svojí družinou. Putovali jsme s nimi po asi 3 km dlouhé cestě do tábora, kde už čekala zavazadla.

Náčelník s ostatními vedoucími nás rozdělil do určitého kmene (Utahové, Siouxové, Apačové a Cherokeeové). Poté se jednotlivé kmeny rozešly i s náčelníky do svých teepee, kde si každý alespoň jednoduše vybalil. Následovaly seznamovací a pohybové hry. Všichni byli zaujati programem, když najednou se tu objevili dva muži v černých oděvech. Hned se vše točilo kolem nich. Zjistili, že jsou tu velmi dobré podmínky pro těžbu ropy a tak si s náčelníkem i s námi domluvili obchod: budou moci těžit v tábořišti a na

oplátku nám dovezou jakékoli množství vody. Nadšeně jsme souhlasili, to jsme bohužel ještě nevěděli, co nás čeká... Po večeři bylo indiánské Pou-Hou, u kterého se zpívaly písně a následně rozdělení noční hlídky. Šli jsme si udělat hygienu a hajdy do spacáku.

Ráno nás probudil rámus a zvuky z těžby, což sloužilo místo budíčku. Převlékli jsme se do plavek, a jakmile jsme uslyšeli odpočítávání, utíkali jsme na sraz, abychom nedřepovali. Pak v čele s Otcem Janem a Pavlem Rejmanem následovalo běžení na rozvíčku krybníku. Po protahování následovalo nemilosrdné otužování se skokem do vody. Otužilci si obepluli rybník a ostatní zůstali na kraji. Abychom se zahřáli, běželi jsme zpátky. Převlékli jsme se a konala se snídaně uvozena modlitbou jednoho z kmenů.

Uskutečnil se první blok programu: každý kmen si vyrobil hůl, vlajku a vymyslel pokřik. Po svačině byla hra a následoval oběd. V poledním klidu kuchyňská služba umývala nádobí a ostatní hráli přehazovanou, štípali dřevo nebo jen tak odpočívali. Před odpoledním programem byla opět svačina a pak šup do lesa, kde byla třeba hra na špiony. Jakmile odbila 18. hodina, byla mše svatá. Po večeři bylo opět setkání, při kterém vlajkonoši sňali vlajky ze stožáru.

Mapa tábora zčernala, a proto se každá družinka vydala na výlet do určité vesnice, kde měla najít vzkaz od již zemřelého náčelníka Hijaváty. Večer se všechny čtyři díly dopisu daly dohromady a vyšel z toho vzkaz. Za světla pochodní jsme se vydali k rybníku, kde na nás skrze kouř mluvil sám Hijaváta. Pověděl nám, co jsme udělali za chybu, že jsme Henrymu a Conroyovi dovolili těžít. Poradil nám řídit se podle ctností a žít podle života svatých. Vrátili jsme se do tábora.

Za každou hru bylo bodování. Podle počtu bodů jsme vždy mohli osvobodit určitá místa na mapě. Přišel předposlední den a s ním i Olympijské hry. Byli jsme rozdělení do jednotlivých kategorií, ve kterých jsme soutěžili. Pak byla štafeta po kmenech. Večer bylo bodování -

přišly diplomy a odměny. Poslední večer bylo konečné vyhodnocení celotáborové hry. Pak jsme se šli podívat na zbytky hořící těžební věže a ohňostroj. Všichni byli vítězi nad Henrym a Conroyem.

Poslední den byl velký úklid, balení a odchod na nádraží. V Řečkovicích už na nás čekali usměvaví rodiče, kteří si za ten týden jistě odpočinuli☺. Chtěla bych poděkovat Otcí Janovi za organizaci, Janě Rejmanové za zdravotnickou péči, Pavlovi Rejmanovi za trpělivost a ochotu a našim výborným kuchařkám Míle Bořecké a Markétě Šmerdové. Poklona patří taky jednotlivým náčelníkům - Aničce Kasanové a Marku Cahovi, Aničce Prchalové a Jožkovi Šikulovi, Lidušce Smejkalové a Davidovi Škvařilovi a Janičce Žižkovské a Ondrovi Šmerdovi. Doufám, že tento ročník nebyl poslední a že i příště nás Otec Jan něčím novým překvapí☺.

Marta Prchalová

Poděkování manželům Kučerovým

Moje 5letá dcera si ještě před prázdninami přinesla z náboženství nabídku příměstského tábora na faře. Prostředí fary jí bylo dobře známé, děti, které se přihlášily, znala z náboženství, a tak nebylo divu, že se chtěla také zúčastnit. Ve stejném termínu měly odjet naše starší děti na farní tábor a tak i ta moje mladší sdělovala důležitě sourozencům před odjezdem, že bude také na táboře. Když jsem viděla její spokojenost, a pak obětavost, laskavost, ale na konci i únavu manželů Kučerových, kteří svoji dovolenou trávili nejen s dětmi svými, ale i cizími, nemohla jsem jinak, než jim touto cestou vyjádřit svůj obdiv a dík.

D.P.

Noc kostelů 2015 ?

Se zájmem jsem si přečetla článek v minulém čísle Rožně o Noci kostelů z pohledu organizátorů. Po jeho přečtení mi přišlo líto, že by náš kostel měl příští rok zůstat v onu Noc zavřený, i když zároveň plně chápu organizátory, že si musí odpočinout, při-

padně si užít Noc kostelů někde jinde jako návštěvníci.

Moje rozhodnutí pokusit se příští rok o organizaci definitivně dozrálo v Krkonoších, kde jsme společně s dalšími deseti rodinami byli o prázdninách na manželské duchovní obnově a poslední večer jsme diskutovali o tom, jak bychom se mohli více zapojit do chodu farnosti.

Předesílám, že se rozhodně necítím být nějakou dobrou organizátorkou čehokoliv (nebo o těchto svých kvalitách zatím nevím) a proto prosím o pomoc především Ducha Svatého a potom taky všechny ty z vás, kterým není osud příští Noci kostelů lhostejný. Myslím, že důležitější než samotný program večera je fakt, aby byl kostel otevřený a případní návštěvníci netloukli na zavřené dveře, protože ono biblické „tlučte a bude vám otevřeno“ by v takovém případě zcela jistě neplatilo.

Moje představa je následující: vysvětlovací mše svatá i pro nevěřící nebo hledající návštěvníky, nějaká hudební vystoupení (rytmika, varhany nebo i jiné), skromné občerstvení, přístupná věž, případně jakékoliv další obohacení programu, místy klidně i tichý kostel bez programu, prostě jen otevřený komukoliv k návštěvě a prohlédnutí.

Pomoc mi už v Krkonoších přislíbil Miloš Pivoňka a ještě jedna dobrá duše, která z vrozené skromnosti nechce být jmenována („já ti strašně ráda se vším pomůžu, ale tak, aby mě nikdo neviděl, neslyšel a o mě nevěděl“ – cituji její vlastní slova), ale vítáme samozřejmě všechny další pomocníky všech věkových kategorií a jakékoliv nápady, i ty na první pohled šílené nebo hloupé. Nenechte nás prosím dlouho v nejistotě a nervozitě a hlaste se!

JP

Nechávat se překvapit Bohem

V loňském adventu byla v knížečce Adventní příprava tato slova papeže Františka:

„Kdo je mužem či ženou oné velké naděje, kterou nám dává víra, ví, že i uprostřed těžkostí Bůh jedná a překvapuje nás. Bůh vždycky pře-

kvapuje... Bůh pro nás chystá vždycky něco lepšího. Žádá však od nás, abychom se nechali překvapovat Jeho láskou a přijímali tato Jeho překvapení. Důvěřujme Bohu!“

Chtěla bych se s vámi podělit o svoje milá a krásná překvapení, která jsem dostala v druhé půlce prázdnin, vlastně je dostávám pořád, ale tak nějak víc jsem si je uvědomila a více za ně děkovala.

O prázdninách jsme se potkávali ve všední dny v různých brněnských kostelích. To proto, že u nás bylo méně mši a říkala jsem si, že jsme jako ovce bez našeho pastýře. O to krásnější bylo setkání v kostele u Minoritů se sestřičkami z naší farnosti, o kterých jsme se dozvěděli v minulém Rožni. Hrnula jsem se po mši za nimi a moc hezky jsem si popovídala se sestrou Lucií.

Na první pátek v srpnu byl poprvé večer chval v naší farnosti. Bylo to krásné!

8. 8. na 55. výročí svatby mých a Markétiných rodičů se nám narodila vnučka Tereška, po samých mužských je to první děvče v naší rodině.

Odjela jsem vařit na farní tábor. Práce bylo pořád dost, ale prožila jsem tam týden v krásném společenství s mladými lidmi. Každý den byla mše svatá a společné modlitby. Potřebovala jsem si svoje hraní na kytaru a bylo mi se všemi moc dobře.

Následoval týdenní tábor rodin na tábořišti v Uhřínově, kde se nám letos navíc podařilo prožít více chvil při modlitbě s naším Pánem. A když jsme si jednou nespíšili s modlitbou, tu se někdo ozval: „A co modlitba?“ Ke konci za mnou přišla jedna maminka a chvíli jsme jen tak v tichu stály a ona mi říká: „Smím tě obejmout?.....“

Poslední týden o prázdninách jsem byla na zpívání se scholou v Rokoli. Je to mariánské poutní místo zasazené v krásné přírodě. Trénovali jsme svoje hlasivky, bránice a zpívali ostošest. Mají tam novou cestu manželů, na kterou jsme byli pozváni v sobotu navečer. Šla jsem také, protože jsem ji chtěla jít i za ty své nejdražší a ostatní manžele z

naší farnosti, jak bylo řečeno. Bylo patnáct zastavení a střídali jsme se ve čtení. Někdo mně podával knížečku, ať se jedno zastavení pomodlím, ale neměla jsem odvalu, bylo to hodně o manželství. Potom mně ji nabízel Pavel na další zastavení. Jen jsem zavrtěla hlavou a tak dal knížečku Markétě a ona, že nemá brýle, tak jí půjčil svoje. Potřetí mně (netušíc předchozí nabídky) knížečku podala Markéta, to už jsem si ji vzala. Měla jsem 14. zastavení a jeho tématem bylo: Všechno má smysl.

Otec Jan nám dospělým nabízel, že můžeme jet do Taizé s mladými. Rozhodnout jsem se měla nejpozději v neděli po návratu z Roko-le. Seděla jsem nad mobilem a nevěděla co napsat. Řekla jsem: „Pane Bože, jestli mně tam chceš, tak to nějak prosím zaříd, a jestli nemám jet, tak nepojedu.“ Otec Jan mně napsal, že už mají v dodávce plně obsazeno a bylo to vyřešeno.

V úterý 2. 9. se mi narodilo další vnoučátko, chlapeček Štěpán. Druhý den mi volal syn, že jde z porodnice, malého viděl poprvé a říkal: „On je tak krásný...“

Poslala jsem fotky Terezky a Štěpánka a napsala manželově tetičce, která má 83 roků, že se nám narodil Štěpánek. Její syn, Jožkův bratranec Fana, se zabil v 52 letech, dva roky před Jožkovou smrtí a druhý syn Štěpa zemřel osm měsíců po Jožkovi, vloni 25. prosince, na leukémii. Dostala jsem bolestnou, ale krásnou odpověď od její dcery, sestřenice Zdenky: „Když jsem řekla mamce, že máš nového vnoučka, tak se usmívala. A když jsem ji řekla, jak se jmenuje, tak měla slzy v očích. Její slova byla jen: *Tak máme zase Štěpu*. Více nemohla.“

Na hodové mši v Jehnicích byla v kázání i tato slova: „Žijeme v tomto čase na tomto místě.“

Děkuji každý den našemu Pánu, že mohu žít v tomto čase na tomto místě, s vámi, v naší farnosti.

Ono to má ještě pokračování. V sobotu, chvíli po dopsání tohoto článku, mi zvonil telefon, volal o. Jan Kotík. „Tady Míla (na druhé straně ticho...), povídej, máš pro mě překvapení?“

„Ano, je volné místo do Taizé, tak jestli chceš, odjíždí se zítra ve dvě od fary.“

Bůh vždycky překvapuje.....

Míla B.

Z knihovny

Syn Honza kde může, tam mi udělá radost. Třeba, než si půjčí knihu v zemské knihovně, tak se mě zeptá, jestli ji nemáme v té farní. Většinou musím říct: „Tak toto zrovna nemáme.“ Až onehdy se optal na *Oblak nevědění*, srdénko mi až poskočilo radostí: „Tak toto máme!“ Jedná se o stěžejní dílo středověké mystiky, čili půjčit takovou knihu je „majstrštyk“ pro každého knihovníka. Jaké však zklamání, když kniha nebyla, kde měla být a následně ani kde neměla být. Někam se nám ten oblak zatoulal. Kdyby ho někdo cestou potkal, dejte vědět, Honza ještě měšíc počká a pak si půjčí v zemské.

Dcera Maru se zasloužila o to, že jsem se loni poprvé vypravil na Horňácké slavnosti do Velké nad Veličkou. Letos už mě nemusela pobízet, už jsem jel sám. Bylo to moc pěkné, až religiózní. Ludvík Vaculík někde píše, že úlohou literatury je poznání, že život je něco víc, než ten můj. Tak takhle jsem se nějak cítil po skončení hlavního programu. Pak se až do rána hraje, zpívá, debatuje, takže večerní a ranní modlitba nám splynula do jedné písničky:

*Chvála Bohu, že sem sa narodil,
že sem svojích mladých roků užil,
měl jsem v světě jen jedny jediné
odešly mně, nebudu mět jiné.*

Takhle naši dědové vyřešili krizi středního věku.

Ale proč o tom vůbec píší. Hlavní program byl totiž věnován folkloristické činnosti Leoše Janáčka s Martinem Zemanem na Horňácku a my máme v knihovně knížku s CD *Nejstarší zvukové záznamy moravského a slovenského zpěvu*, která se právě tomuto věnuje. Lepší je ale jet na Horňácké.

Honza Votava, farní knihovník

Umění dívat se

Obraz paní Hejlové jsme dostali jako svatební dar od mé svědkyně. Nevím, jak ji tenkrát napadlo, že zrovna tento obraz se nám bude líbit, malířku, stejně jako její dílo jsme s manželem neznali. Obraz nás oslovil svou jemností, barevností a zajímavým provedením. Na jeho zadní straně byla malá vizitka se jménem autora a adresou. Až po letech jsem se ale odvážila si dle této adresy najít na ni telefon a zavolat jí s prosbou o ztvárnění Poslední večeře Páně, kterou si můj manžel už dlouho přál. Obraz už u nás visí od loňských Vánoc a díky modlitbám k Pánu, za které mne ona při jeho tvorbě prosila, musím říct, že je pro nás velkým pozhárním. Skrze něj můžeme ještě více vnímat blízkost Ježíše Krista. Z počátečních rozpaků se vyvinulo přátelství a to už byl jen krůček k tomu nabídnout Janě výstavu u nás na radnici. A tak po mém krátkém úvodu mohu s radostí předat slovo paní Janě Hejlové, která pro Vás napsala:

Vážení čtenáři, srdečně zvu na svoji výstavu obrazů, která se koná od 14.11 do 23.11 na Řečkovické radnici. Zahájení výstavy proběhne 14. 11. v 17 hodin. Jsem ráda, že mohu u Vás vystavovat a seznámit Vás se svojí tvorbou. Pro mne je malba a kresba velkým životním koníčkem. Učím na ZUŠ a snažím se dětem předat doteky krásy i umění, ale často bývám obdarována já od nich. Souhlasím s citátem od našeho velkého malíře Jana Zrzavého – „Není důležité umění malovati, ale malovati s láskou.“ Proto mé obrazy nejsou provokující, ale snažím se, aby diváka pohládily, nebo přivedly k zamyšlení... Náměty čerpám z krásy přírody, lidských vztahů, nebo z moudrosti zajímavého citátu. Své obrazy maluji na barevný podklad kombinovanou technikou, v níž převládá uhel a pastel. Královna českého šansonu Hana Hegerová napsala: „Dostala jsem jako dar talent, za ten já nemůžu. To je navíc, co mám. Moje zásluha je, že jsem ho nevyplývala zbytečně, že ho dál pěstuji. A ještě mám jeden dar. Najít a vidět krásné. Vidět něco navíc, to je dar od Pána Boha, který mi byl dán. Najít a vidět krásné...“

Vážení čtenáři, ráda Vás potkám na své výstavě Umění dívat se. Dívat se otevřenými očima znamená dívat se spíše srdcem, poznávat skrytá tajemství života a krásy. Spolu s Antoine de Saint Exupérym můžeme říct – „Správně vidíme srdcem, co je důležité, je očím neviditelné...“

Jana Hejlová, D.P.

Gustovo okénko

Anděl na horách

Se svým kamarádem v Tatrách marně stopujeme. Zdá se, že naše dnešní plány jsou ohroženy. Potřebujeme se dopravit na místo, kam nám nic nejede. A tak zbývá ještě: "Pane, pokud chceš, abychom dnes mohli uskutečnit naše putování, prosím, pomoz." Sotvaže je modlitba v duchu pronesena, zastavuje auto s mladým usměvavým řidičem. Ač nikam nemíří, s velikou radostí nás naloží a odveze do 12 km vzdáleného místa. Za jeho ochotu nabízíme alespoň čokoládu, ale je odmítnuta se slovy, že se nám na túře bude hodit.

Při rozloučení mu říkám, že je jako náš anděl. Tato slova vyloudí na jeho tváři ještě větší úsměv. Kdo ví...?

Nesudte a nebudete...

V Globusu dává hlasitě najevo svou radost jistá žena svému manželovi: "Dívé, ze dvó set na stovku!" A jeho odpověď? "Dyby to bylo ze třech, tak budeš ječet ešče víc." To už mě docela baví a začínám se dost zřetelně smát. Chlap si mě projede jako rentgen a přidušeně napomíná svou drahou polovičku: "Rači si hlídě kabelku, točí se kolem nás nějaké tmavé..."

A.D.

Redakční koutek

Děkujeme všem za hezké i vtipné příspěvky a přejeme příjemné podzimní dny, závěr církevního roku a prosíme o zodpovědný přístup a účast na komunálních volbách.

Vaše redakce

Ještě něco pro děti...

Pohádka o přestávce (Dominik Pecka)

Pán Ježíš a svatý Petr šli jedenkrát horskou krajinou. Sluníčko teple hřálo, skřiváci zpívali, v údolí klapal mlýn, z kovárny zvonila kovadlina, ze statků voněly buchtý. „Krásný je ten boží svět,“ prohodil svatý Petr. „Ano,“ řekl Pán Ježíš, „a my chodíme světem, abychom působili lidem potěšení.“ A jak šli, zakopl svatý Petr o něco, až to zazvonilo. Byl to mosazný zvonec. Nějaké dobytče jej zde ztratilo.

„Petře, seber ten zvonec,“ pravil Pán Ježíš, „bude nám k něčemu dobrý.“

Ale Petr nechtěl, že prý se dost naopatrjuje klíčů nebeských, nač prý ještě má mít starosti s jakýmsi zvoncem. Ale Pán Ježíš přísně na něho pohleděl. A on si už netroufal říci ne. Jen v duchu se mrzel, že mu Pán přikázal nosit zvonec.

Potom přišli do jednoho města a Petr se styděl chodit se zvoncem po ulicích. Nejraději by jej zahodil. Ale bál se to udělat. A tu kráčeli kolem jednoho velkého domu. Byla to škola. Ticho tam bylo, neboť páni profesoři přísně zkoušeli. A jen trudné vzdechy se ozývaly z polootevřených oken. Tu pravil Pán vlídně Petrovi: „Všichni lidé na světě mají nějakou radost. Oráčovi zpívá skřivánek, mlynářovi klape mlýn, kovářovi zvoní kovadlina, selce voní buchtý. Jen lid studentský žije bez radosti. Jdi Petře, a pověs jim tam ten zvonec někam na chodbu.“

Petr byl rád, že se zbaví zvonce, šel a pověsil zvonec ve škole na hřebík. A hle, zvonec se rozhlolil, páni profesoři přestali zkoušet, rozduřily se schody a z oken zazněly radostné výkřiky. To byla první přestávka.

Milé děti, prázdniny skončily a zase musíme chodit do školy. Ach jo! Můžeme se ale přece každý den radovat z drobností, třeba ze zazvonění školního zvonku, oznamujícího přestávku. A když za takové maličkosti taky poděkujete Pánu Bohu, bude to SUPER!

Terka

Pořad bohoslužeb do začátku adventní doby

29.9.	Po	sv. archandělé	18.00	za živou a zemřelou rodinu Sochovu a Šimíčkovu
1.10.	St		18:00	za †Waltera Drápelu a živou rodinu
2.10.	Čt	sv. andělé strážní	7:00	za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
3.10.	Pá		18:00	na poděkování za dar života
4.10.	So	sv. František z Assisi	7:00	za † Jaromíra Masného a jeho rodiče a † Marii Zbirovskou a živou rodinu
5.10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7:15	na úmysl dárce
			8:30	za Jiřího Milara a pomoc a Boží ochranu pro děti a vnoučata
			10:00	za farní společenství
6.10.	Po		18.00	za †Alžbětu Siegelovou a celou živou a zemřelou rodinu
8.10.	St		18:00	na úmysly dárců
9.10.	Čt		7:00	na poděkování
10.10.	Pá		18:00	za zemřelou maminku Jindřišku
11.10.	So		7:00	za † rodinu Plachých, Boženu Pleskačovu, sourozence a rodiče Hyčkovy
12.10.	Ne	28. neděle v mezidobí Výročí posvěcení kostela	7:15	za manželza, duše v očistci a živou a zemřelou rodinu
			8:30	na úmysl dárce
			10:00	za farní společenství
13.10.	Po		18.00	na poděkování za 60 let života
15.10.	St		18.00	za zemřelou Boženu Michelovou a živou rodinu
16.10.	Čt		7:00	za zemřelé rodiče a sourozence a živou a zemřelou rodinu
17.10.	Pá		18:00	za zemřelého Pepíka
18.10.	So	sv. Lukáš	7:00	za nemocné

19.10.	Ne	29. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelé rodiče a živou rodinu
			8:30	za zemřelé rodiče a živou a zemřelou rodinu
			10:00	za farní společenství
20.10.	Po		18:00	za mír, spravedlnost, sílu a Boží požehnání pro Boží lid
22.10.	St		18:00	za živou a zemřelou rodinu Řehořkovu a Přibylou
23.10.	Čt		7:00	za živou a zemřelou rodinu Suchou a Šimíčkovu
24.10.	Pá		18:00	za zemřelou Vileminu Hajíčkovou a rodiče z obou stran
25.10.	So		7:00	za zemřelé
26.10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7:15	za třodiče Pokorné, vnučku Lucinku a celou živou rodinu
			8:30	za farní společenství
			10:00	za zemřelé rodiče Kubicovy a Škvařilovy a živou rodinu
27.10.	Po		18:00	za zemřelé Vojtěcha, Přemysla a Janu Černých
29.10.	St		18:00	za zemřelou a živou rodinu Plíškovu a Daňkovu
30.10.	Čt		7:00	za zemřelé rodiče a prarodiče
31.10.	Pá		18:00	na poděkování s prosbou o další Boží pomoc a ochranu
1.11.	So	Slavnost všech svatých	8:00	na poděkování za dar života s prosbou o dary Ducha Svatého
			10:00	za zemřelého Eduarda Tomance
2.11.	Ne	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	7:15	za farní společenství
			8:30	za všechny zemřelé
			10:00	na úmysl papeže
3.11.	Po	Adorační den farnosti	18:00	za zemřelého manžela, rodiče a živou rodinu
5.11.	St		18:00	za uzdravení manžela
6.11.	Čt		7:00	za nová kněžská a řeholní povolání z naší farnosti
7.11.	Pá		18:00	na úmysly dárců
8.11.	So		7:00	na poděkování
9.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	na úmysl dárců
			10:00	prosbou za dar víry a Boží ochranu pro vnuky a jejich rodiny
10.11.	Po		18:00	za živou a zemřelou rodinu Jarolínovu, Vlčkovu a Kadaňkovu
12.11.	St		18:00	za zemřelého tatínka a živou rodinu
13.11.	Čt		7:00	za živou a zemřelou rodinu
14.11.	Pá		18:00	na poděkování
15.11.	So		7:00	za Martina a jeho rodinu
16.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelého P. Josefa Dancingera
			8:30	na poděkování za dar života a živou a zemřelou rodinu Kučírkovu a Kiliánovu
			10:00	za farní společenství
17.11.	Po		18:00	za nemocné
19.11.	St		18:00	na poděkování za 50 let života o. Jana Pacnera
20.11.	Čt		7:00	za živou a zemřelou rodinu
21.11.	Pá		18:00	na poděkování za 50 let života a za celou rodinu
22.11.	So		7:00	za živou a zemřelou rodinu Konečnou
23.11.	Ne	Slavnost Ježíše Krista Krále	7:15	za + rodinu a Boží ochranu, zdraví a pomoc pro živou rodinu
			8:30	za zemřelé rodiče Havlíkovy
			10:00	za farní společenství
24.11.	Po		18:00	za zemřelého manžela a celou rodinu
26.11.	St		18:00	za zemřelé rodiče a prarodiče, manžela, bratra a švagra
27.11.	Čt		7:00	na poděkování
28.11.	Pá		18:00	za živou a zemřelou rodinu
29.11.	So		7:00	za zemřelé
30.11.	Ne	1. neděle adventní	7:15	za farní společenství
			8:30	za Jana Pleského, sestry a bratra a rodinu Grodovu
			10:00	za pomoc v nemoci a za živou a zemřelou rodinu

Články do adventního čísla posílejte prosím do 20. 11.